

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 86.

Fjerde Sessions tredje Samling.

24de Møde.

Lovsdagen den 14de Juli.

(Forts.)

Formanden (fortsat): Vi gaae derpaa over til det sidste Nummer paa Dagsordenen: Forespørgsel af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) til Justitsministeren. Forespørgslen lyder saaledes: „Anseer Justitsministeren det foreneligt med § 2 i Forordningen angaaende Søn- og Helligdagens vedbørlige Helligholdelse af 26de Marts 1845, at forbyde Lømrere og Murere m. Fl. ethvert som helst Arbejde om Søndagen?“

S. A. Hansen: Under 26de Marts 1845 udfom der en Forordning angaaende Søn- og Helligdagens vedbørlige Helligholdelse, hvilken Forordning i Indledningen anmelder sig selv som en Formildelse af, hvad der dengang fandt Sted. Det hedder nemlig: „at Kongen er betænkt paa at ville foretage en Reform i de ældre Lovbestemmelser, som han har fundet kunde behøve en Formildelse“; men det er kun ifølge en ligefrem upraktisk, juridisk Betragtning, at denne Lov kan siges at være en Formildelse af Tilstanden paa den Tid. Naar man vil holde sig til Jorden og see hen til det daglige Liv, vil man vide, at en overordentlig streng Skjærpe lse indtraadte i Livet ved denne Forordning, og saaledes — fra Jordens Standpunkt — vil jeg betragte Sagen, da jeg ikke hører hjemme i de høiere Regioner, men holder af at blive ved Jorden og tale om de jordiske Forhold, saaledes som de vise sig for vore menneskelige Dine. Altsaa, denne Forordning var en overordentlig stor Skjærpe lse af, hvad der fandt Sted for den Tid.

Vi have forøvrigt kun heelt igjennem en juridisk Betragtning at holde os til; thi spørge vi, om denne Forordning har bidraget det Mindste til Søn- og Helligdagens vedbørlige Helligholdelse i Ordets egentlige Betydning, saa maae vi svare: Nei, den har ikke gjort et eneste Skridt i den Henseende, og jeg vil gaae endnu videre og sige, at den har bidraget Meget til, at Søn- og Helligdagene ikke ere blevne saa vedbørligt helligholdte, som de maafee ellers for den Tid bleve det. Denne Lov har i det Hele bidraget til, at Mange — for at bruge et dagligdags Udtryk — have maattet narre Politiet, have maattet illudere Loven i flere Retninger, ved f. Ex. at lade Folk gaae ind igjennem Porten istedetfor igjennem Døren. Jeg vil spørge, om Saadant gavner med Hensyn til Søn- og Helligdagens vedbørlige Helligholdelse? Jeg troer altsaa, at jeg har Ret i at sige, at Loven mere skader end gavner i saa Henseende. Det er ogsaa værd at lægge Mærke til, at den fra første Begyndelse af har havt sit Udspring fra Geistligheden; thi i Motiverne, som ledsagede det Lovudkast, som blev forelagt de roestklibste Stænder, siger Regjeringen, at denne Lov blev sat igang af Biskoppen over Aalborg Stift, idet han har indsendt et Andragende desangaaende fra 4 Provster. Det er altsaa 4 Provster og en Biskop, som vi kunne takke for, at man begyndte at tænke paa en saadan Lov. Nu gad jeg vide, om Landets Provster — Præsterne vil jeg ikke tale om — have havt flere Tilhørere, siden denne Lov er udkommen; jeg tvivler virkelig meget derom, og jeg tør endog saa troe, at de selv ville være komne til den Erfaring, at de ikke have havt flere Tilhørere. Det synes ogsaa, at Regjeringen har været i en Smule Forlegenhed, da den